

”Det er aldrig for sent til at lære noget nyt!”

Vi har sendt en dygtig og erfaren jæger på skydeskole for at finde ud af, om man kan lære gamle hunde nye kunster. Overraskelserne venter endnu en gang i denne sidste af i alt fire reportager fra fire forskellige skydeskoler.

TEKST: JACOB KAMMAN.
FOTO: NIELS BUSCH.

DET BLIVER STADIG BEDRE

For sidste gang i denne artikelserie mødtes jeg med Niels på en hyggelig skydebane i naturlige omgivelser i Vestsjælland. Solen skinnede, hvilket var lidt af et særsyn i december, og med solens varme stråler, som ramte mit ansigt, mødtes vi med Julie Hey foran klubhuset. Julie havde dækket pænt op med dug, tæpper, varm kaffe og nybagte croissanter og alt tegnede til, at vi skulle have endnu en fantastisk dag på skydebanen.

Jeg havde egentlig lovet både redaktøren, Julie og faktisk også mig selv, at denne artikel absolut ikke skulle blive en historie om forskellen mellem mænd og kvinder, men jeg bliver alligevel nødt til at italesætte nogle forskelle...

At møde op til et veldækket morgenbord med hjemmebagte croissanter, stearinlys og varme tæpper skaber simpelthen bare en god stemning lige fra starten. Det indledende møde med en ny instruktør er som tidligere nævnt et vigtigt møde og førstehåndsindtrykkene er ligeså vigtige. Snakken flød hurtigt frit, og med kaffe i koppen kunne Julie og jeg begynde vores snak om HEY HUNTING, hendes instruktionsteknik og mine udfordringer med haglgævret.

Jeg bemærkede hurtigt, at der ikke var et højt lerduetårn på denne skydebane. De høje spidsduer har ellers været det, vi har trænet mest igennem de sidste skydninger hos de foregående instruktører, og ærlig talt så var jeg både en smule lettet, men samtidig også lidt skuffet over manglen på et højt tårn.

Da vi rejste os fra bordet, spurgte Julie, om vi skulle begynde på jagtbanen, og mit tøvende og lidt opgivende svar fik straks Julie til at smile... Jeg har altid følt, at jagtbanen

FAKTA OM JACOB

Jacob Kamman er netop fyldt 42 år og har haft jagttegn, siden han var 16. I de sidste 25 år har han vel affyret mere end 50.000 skud med haglgævret og har modtaget instruktion fra mange forskellige typer igennem sit liv.

Som noget ganske nyt har Jacob fornylig uddannet sig til haglskydningsinstruktør igennem Danmarks Jægerforbund.

Alligevel har Jacob indvilliget i at stille sine færdigheder under en skæppe for at undersøge, om selv en erfaren skytte kan blive endnu bedre.

Så nu er han på vej til mødet med den fjerde og sidste protræner i denne serie om haglskydning, hvor overraskelserne fortsætter med at dukke op.

er en snert kedelig, og de sædvanlige højre og venstre duer har aldrig rigtigt kunne ophidse mig eller sætte gang i mit adrenalin.

Mens Julie ledte mig over til højreduen, stillede jeg mig op og følte mig både klar, rolig og parat... De første par duer skød jeg så fint, at jeg nærmest selv blev overasket over, hvor nemt det gik.

Efter disse foreslog Julie en dublé, og med kækhed i stemmen sagde jeg bare: "Klar!" ▶

OM SKYDEBANE/INSTRUKTØR

Instruktør: Julie Hey/ HEY HUNTING

Alder: 44 år

Skydebane: Julie kan undervise og afholde skydekurser på alle landets skydebaner, men bruger fortrinsvis Smakerup Sportingbane under Hvidebæk Jagtforening ved Kalundborg.

Firma Stiftet: 2020

Uddannelse:

- Uddannet jurist
- Danmarks Jægerforbunds Flugtskydningsinstruktør-uddannelse i 2008
- Chef for KFK skydebanes instruktørkorps og ansvarlig for 70 instruktører i 2010-2013

Julie har gået på jagt hele sit liv, afholder skydekurser, arbejder som jagtcoach samt skriver kogebøger og madartikler. Hun er foodstylist og underviser i vild madlavning. Ud over den jagtrelevante skydning har Julie deltaget i DM i sporting tilbage i 2007 med en imponerende 3. plads som resultat.

Julie har ikke egen skydebane, men kan til gengæld møde sine kursister på netop den skydebane, som passer bedst til kursistens ønsker eller krav. Julie afholder heldags skydekurser og underviser blandt andet mange nyjægere, som skal op til den obligatoriske haglskydeprøve. Disse elever vil helst øve sig og blive undervist på den bane, som de skal til prøve på.

Julies store inspiration til at blive instruktør er Jimmy Hjorth, som i sin tid lærte Julie at skyde. Jimmys rolige instruktion og indsigt i at instruere hver elev individuelt efter deres evner og niveau, var netop det, som fik Julie til selv at uddanne sig til instruktør.

Men idet hun spurgte mig, om jeg var helt klar, begyndte mit hjerte at hamre, og nervøsiteten steg med det samme! De første par dubletter blev da også nogle fine forbriere, og min gamle vane med at blot skyde uden rigtigt at have kontakt med duerne vandt igen. Jeg forsøgte at tænke på alt det, som jeg havde lært, og jeg prøvede virkelig at få styr på mine nerver. Det er mig stadig helt ufatteligt, at jeg kan blive så presset blot ved at træde op på en flise og så skulle skyde et par lerduer. Især da jeg egentlig ikke synes, at de sideduer er så svære... Julie stoppede skydningen, og vi talte lidt om duens bane og mit eget sving. Hun rettede en snert på min albue, som var lidt for stram og lav, og så italesatte hun det, som hun kaldte for "punktskydning". Et begreb, jeg aldrig havde hørt om før, men som med det samme både gav mening og var genkendeligt.

Punktskydning er, når skytten svinger fint med duen, men som så siger til sig selv: "Dér, skyder jeg og dér skyder jeg." Altså at man som skytte afbryder svinget og stopper svinget i punkter, hvor man synes, man skal ramme duen. Denne forklaring gav så meget mening for mig, men så snart der var to lerduer i luften, kunne jeg ikke lade være med at gentage denne punktskydning. Jeg kunne nærmest se mig selv udefra og se, hvordan jeg rykkede svinget frem og skød dér og dér, med to klare forbrier til følge...

Jeg kunne ikke ryste det af mig, og mens jeg tog en pause, var det Niels' tur til at skyde. Mens Niels skød, og Julie instruerede ham, bundfaldt det, som Julie havde forklaret, sig, og jeg følte mig mere og mere klar til at skyde de duer. Julie forklarede os begge, at cirka 50 % af skydningen er en mental øvelse, og det handler meget om, at man siger til sig selv, at den der due, den skyder jeg! Altså en mental beslutning om, at den næste due, der kommer ud af huset, den er nærmest allerede skudt, inden den har forladt maskinen.

Ud over de mentale betragtninger brugte Julie et lille hvidt rektangulært kort til at illustrere lerduens bane, og hvor skuddet skulle afgives i svinget. Et simpelt men virkelig pædagogisk lille trick, som illustrerede konceptet rigtig fint.

Da det blev min tur igen, var min skydning varierende og ikke særlig overbevisende, og selvom jeg prøvede alt, hvad jeg kunne, så formåede jeg aldrig at ryste min punktskydning af mig. Hver gang bøssen lukkede, og jeg stillede mig klar, begyndte mine tanker at flyve om alt fra fodstilling, albuehøjde og punktskydning...

Selvom Julie gjorde og sagde alt det rigtige for at få mig ud af mit eget mentale fængsel, så lykkedes det os ikke rigtigt.

Efter en times tid, hvor vi havde skudt både højre og venstreduer, fortsatte vi over på sportingbanen.

Allerede ved indgangen til selve banen kunne jeg mærke en helt ny fornemmelse af spænding og begejstring. Sporting, har jeg altid syntes, er både sjovt og jagtrelateret, og derfor vil jeg nok altid vælge skydedisciplinen sporting frem for jagtbanen. Uforudseeligheden og tempoet på en sporting bane er for mig langt mere interessant.

Min skydning på denne bane blev da også langt bedre og meget mere instinktiv og flydende. Jeg morede mig mere, og med Julies entusiastiske tiljublinger var der masser af grin, glæde og knuste lerduer.

Julie rettede lidt på mig hist og her, men mest af alt kan jeg huske hendes forklaring om at male duens bane, ligesom man ville male en streg hen over himlen med en malertpensel. Igen, ligesom med det lille hvide kort, en simpel men yderst letforståelig instruks, som hjalp mig med mit sving.

Tonen og stemningen var god, og alle Julies instrukser blev afgivet med en ro og et humoristisk glimt i øjet. Vi grinede, drillede, skød, og aldrig har jeg haft så sjov en skydeinstruktion!

Julie har en meget behagelig og beskrivende instruktionssteknik, som til tider virkede en smule simpel for mig. Men omvendt så er det ekstremt vigtigt at forklare aspekterne fra bunden, så man er helt sikker på, at instruktøren og kursisten har samme opfattelse af begreberne og instruktionerne. Julie forklarede selv, at hun har mange elever, som simpelthen aldrig har turdet gå ind på en sportingbane, fordi de ikke troede, at de måtte, eller fordi de ikke troede, at det var for jægere. En trist tendens, som jeg desværre godt kan genkende fra andre skydebaner, og med den store variation, der er i skytter, så er det absolut vigtigt at instruere på en måde, så alle kan være med og alle ved, hvad begreberne og formuleringerne betyder. ▶

Efter at skydningen var overstået, og jeg havde fået ryistet min åndsvage punkttskydning af mig, førte Julie os tilbage til bordet, hvor vi nu fik serveret hjemmelavet frokost i goodiebags, som bestod af lækre vilde salater og cremet fasansalat i sprøde boller.

Mens vi nød dette i dagens sidste stråler, talte vi lidt om forskellen på at være kvindelig eller mandlig skytte.

Hverken Niels eller jeg har før oplevet en så sjov, hyggelig og lærerig skydedag, og dette understreger bare, hvor vigtig kemien og kontakten til ens skydeinstruktør er.

Julie instruerer både mænd og kvinder, og selvom der er forskel på, hvordan hun instruerer sine elever, så handler det om selve skytten. Det handler altså igen mest om at instruere i øjenhøjde med eleven og at skabe et forum, hvor eleven føler sig tryk og i sikre og kompetente hænder.

Denne sidste skydning bød endnu engang på en helt ny indsigt i mig selv og min skydning, og endnu engang kunne jeg sætte mig ind i bilen og køre hjem med en masse nye værktøjer og nye udfordringer at træne.

Det er jo egentlig det, som det hele drejer sig om: At finde de udfordringer man har som skytte, og så er det bare med at træne og træne, indtil man mestrer dem! Også selvom man har skudt med haglgevær i over 25 år! Det er aldrig for sent til at lære noget nyt! ■

